

[Helsing.]

til § 25, der på den ene side betyder større mulighed for tilbagekøb af livsforsikringen, men på den anden side skærper betingelserne for tilbagekøb af virksomme overlevelsesrenter og livrenter, idet der på dette område er mulighed for, at der kan drives en vis spekulation imod statsanstaltens interesser. Disse to forhold bliver i den særlige forsikringsterminologi i lovforslaget karakteriseret på en måde, der må forekomme almindelige mennesker noget kynisk, idet man i lovforslagets § 25 skelner mellem tilfælde, hvor det er i statsanstaltens interesse, at den forsikrede lever så længe som muligt, og forsikringer, ved hvilke det ikke er i statsanstaltens interesse, at den forsikrede lever så længe som muligt. Det er unægtelig en lidt makaber formulering, og når man læser den, kan man godt gribe sig selv i et fromt ønske om, at man hører til dem, som statsanstalten er interesseret i får et langt og helst lykkeligt liv.

Der er som nævnt en række ændringsforslag, som sigter på at muliggøre en smidigere forretningsgang. Vi fra vor side mener, at det er rigtigt, at en institution som statsanstalten for livsforsikring har en smidig forretningsgang, men det kan jo ikke nægtes, at de bestræbelser i den retning, som dette lovforslag er udtryk for, afspejler sig på en række områder i større bemyndigelser til statsanstalten og til finansministeren, end de har efter den gældende lov. Jeg tror, man må affinde sig dermed, for det er nu engang næppe muligt ved en lov, der skal være nogenlunde overskuelig, at presse alle forsikringsmuligheder og forsikringsbetingelser ind i bestemte paragraffer, der kan dække alle tilfælde nu og i den kommende tid. Under hensyn til disse specielle forudsætninger, der altså gør sig gældende, skal vi fra socialdemokratiets side ikke gøre ophævelser derover.

Men som finansministeren var inde på, er der vel mest grund til at fæste sig ved den foreslåede affattelse af § 32 og ganske specielt ved den der foreslåede bestemmelse om, at nettopræmierne for en række nærmere angivne forsikringer skal beregnes efter en rentefod på $3\frac{3}{4}$ pct. årlig, hvor man ellers i en længere årrække har opereret med rentefoden 4. I denne forbindelse kan det måske være af interesse at bemærke sig, at da folketinget sidst beskæftigede sig med loven om statsanstalten, i december 1947, var det netop i forbindelse med de problemer, der skabtes af den lave rentefod. Dengang gik man nu ikke til en nedsættelse af rentefoden, men søgte udvej i en nedsæt-

telse af bonusbetalingen. Det er klart, at man i en periode som den nærværende, da renten er stigende, spidser øren over at møde et forslag, der går ud på, at man skal regne med en lavere rente. Jeg skal dog straks bemærke, at vi finder det indlysende, at man ikke kan lade renten på et bestemt tidspunkt være afgørende for beregninger, som forudsættes at skulle kunne holde på lang sigt. Jeg tror i og for sig ikke, man helt kan afvise muligheden af, at bevægelserne i den opnåelige effektive rente gennem en årrække, lidt bagud og lidt frem for det tidspunkt vi er på, ville give en balance, der ikke strengt nødvendiggjorde den her foreslåede nedsættelse, men vi erkender, at der er en betydelig usikkerhed, og forstår også meget vel, at det enkleste og sikreste er at fastsætte den rentefod, der skal anvendes, således at den er på den sikre side, og når alt kommer til alt, er der vel ikke grund til større betænkelighed ved den her foreslåede lidt lavere rentefod, først og fremmest fordi statsanstalten ved sin bonusordning tilbagebetaler de forsikrede et eventuelt renteoverskud, således som også den højtærede finansminister var inde på. Det betyder jo kort sagt, at forsikringstagerne intet mister og ikke stilles ringere, dersom rentefoden skulle vise sig at være altfor forsigtigt ansat.

Jeg skal da slutte med at sige, at den socialdemokratiske gruppe er sindet at give dette lovforslag en velvillig behandling. Vi erkender, at der er adskillige enkeltheder i forslaget, som vanskeligt lader sig bedømme uden speciel indsigt og speciel erfaring, men vi finder, som jeg har sagt, retningslinierne og principperne særdeles fornuftige. Vi skal være villige til at fremme lovforslagets behandling og skal f. eks. ikke insistere på, at det behandles nærmere i et udvalg. Jeg anbefaler tinget at se på forslaget med velvilje.

Holmberg: Det forslag, der her er til behandling i det høje ting, er jo oversendt fra landstinget, hvor det er enstemmigt vedtaget. Lovforslaget går ud på en ændring af en del af de vedtægter, der er gældende for statsanstalten for livsforsikring, ændringer, som vist forøvrigt har været drøftet før. Det er, kan man vist godt sige, en teknisk revision, der tilsigtes; særlig stor økonomisk rækkevidde har forslaget vist ikke. Der er dog alligevel en del ikke uvæsentlige ændringer, som det nok kunne være interessant at se lidt nærmere på, men da loven skal gælde fra 1. januar 1951 og det er den sidste uge, rigsdagen er inde